

ÚLTIMA PEDRADA

LA CLARA TÉ FEINA

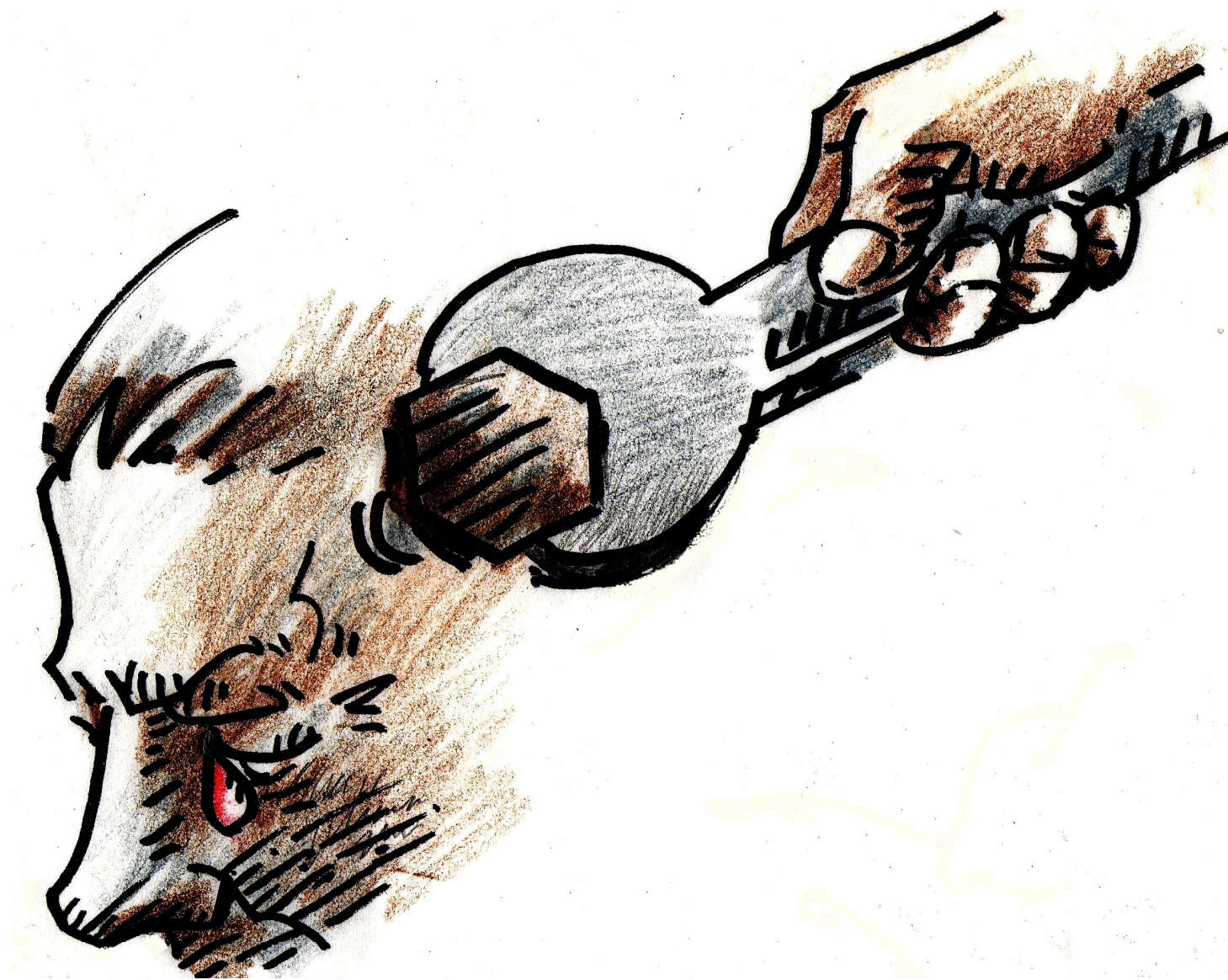
Clara Ponsatí no compareix davant Llarena

En alguna cosa se li havia de notar que no és política d'ofici. I es nota. Clara Ponsatí és una intel·lectual. Havia estudiat a la Universitat de Barcelona, a la de Minnesota i era una feliç catedràtica d'economia a la universitat de Saint Andrews a Escòcia, terra humida, terra culta.

Un errat sentiment del deure la va fer formar part d'una llista electoral catalana. Era la darrera candidata, d'aquells que es posen només per dignificar el llistat. I sense adonar-se'n va passar a ser objecte polític de desig. No gaire més tard l'anomenàvem Consellera d'Educació. Doncs som-hi va dir ella amb el seu típic encongiment d'espatlles. I l'ha cagat.

La voracitat de Llarena va ficar-la dins el sac dels acusats. Les raons només les coneix Llarena. Però la Ponsatí es va escapar i després ha tornat i ha marxat altra vegada davant la incredulitat del gran jutge espanyol que ara li dóna un termini perquè reflexioni. Ja no sap què fer amb ella.

La gran avantatge de Ponsatí respecte a Llarena, diguem-ho una vegada

més, és que ella no juga a ser política. Va fer de política pensant-se que feia un servei al seu país, res més. Llarena com a bon jutge, és una bèstia política i com a tal també absolutament cec a la llibertat i honorabilitat individual.

Ponsatí sap que és innocent. I va amb la seva innocència pel món sense necessitar d'altres excuses. No es presenta a la citació de Llarena perquè com molt bé diu, té feina. Feina de veritat. No juga a perdre el temps com aquells futbolistes que empatant a zero, es llencen a terra simulant lesions que no tenen, per esgarrapar uns minuts. Ella juga el temps que calgui. Sap que guanya i guanyarà sempre. Encara que Llarena la segresti. Ella seguirà guanyant i sent lliure. Els polítics no tenen aquesta sort, ni aquest convenciment, senzillament perquè no poden tenir-lo. No en són dignes.